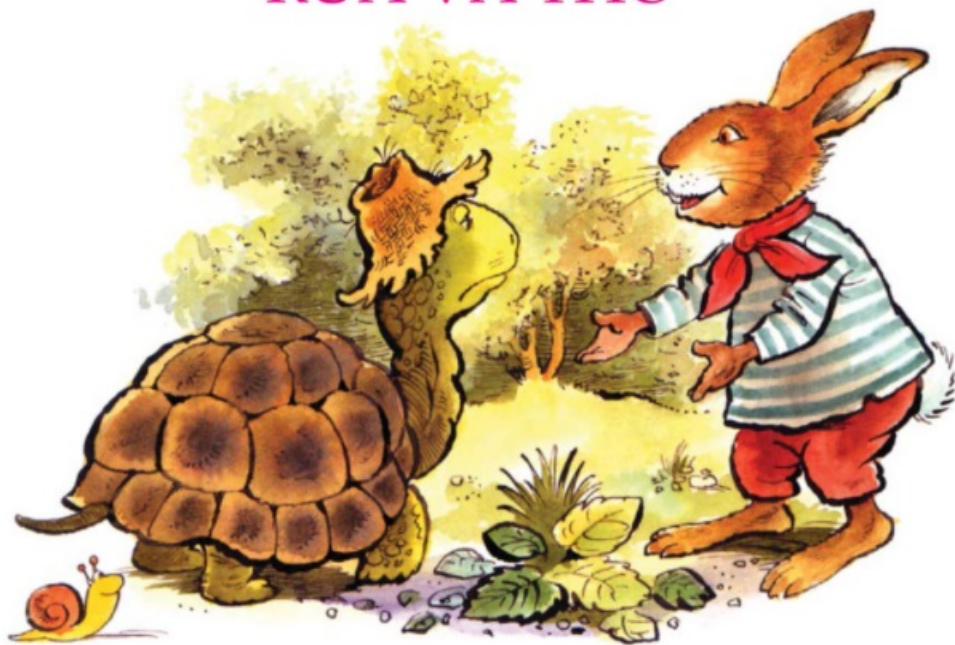

TREASURY OF AESOP'S FABLES
TUYỂN TẬP TRUYỆN TRANH AESOP
RÙA VÀ THỎ

Biên dịch: Đặng Ngọc Thanh Thảo – An Bình

First News

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Ngày xưa, trong khu rừng nọ có một con thỏ chạy rất nhanh và một con rùa bò rất chậm – từng bước, từng bước, từng bước.

Một ngày nọ, cả hai gặp nhau ở bãi cỏ.

- Tớ chạy nhanh hơn cậu đấy. - Thỏ nói.

- Có thể cậu chạy nhanh hơn tớ thật. - Rùa đáp lại. Nó quá mệt mỏi với những lời chọc ghẹo về sự chậm chạp của mình nên quyết định phải dạy cho con thỏ hống hách kia một bài học. - Nhưng hôm nay chúng mình hãy thi chạy với nhau xem thế nào đi.

- Làm sao một con vật chậm chạp như cậu lại có thể chạy thắng mình được chứ. - Thỏ nói và cười lớn.

Nghe tin rùa và thỏ chạy thi, tất cả muôn thú đều đến xem. Chúng tập trung ở hai đầu xuất phát và về đích, còn thỏ và rùa thì đứng trước vạch xuất phát.

Cáo được cử làm trọng tài. Nó hét lớn:

- Sẵn sàng! Chuẩn bị, chạy!

Thỏ xuất phát thật nhanh và chạy hết tốc lực. Vì thỏ là con vật nhanh nhẹn nhất trong rừng nên chẳng mấy chốc, chẳng ai còn trông thấy bóng dáng nó nữa.

Còn rùa – vốn là con vật chậm chạp nhất trong rừng – chậm rãi bò, từng bước, từng bước, từng bước.

Khi đã chạy khá xa, thỏ quay đầu nhìn lại và chẳng thấy rùa đâu cả.

"Rùa sẽ không bao giờ bắt kịp mình!" - Nó ngạo mạn nghĩ.

Vì hôm đó là một ngày khá nóng bức nên thỏ quyết định đến bên một gốc cây có bóng râm để nghỉ ngơi trong chốc lát.

"Minh còn cả khối thời gian!" - Thỏ nhủ thầm, và nó nằm xuống ngủ - khò khò khò.

Trong lúc đó, rùa vẫn bò từng bước chậm chạp. Khi đến cái cây thỏ đang ngủ, nó nhủ thầm: "*Minh phải tiếp tục thôi!*".

Và rùa tiếp tục bò từng bước một. Nó không dừng lại hoặc nhìn xung quanh. Cuối cùng, nó cũng đã nhìn thấy vạch đích.

Lúc thỏ thức dậy thì đã quá trễ. Nó nhảy lên và chạy thục mạng về phía đích. Khi đến nơi, nó nhìn thấy rùa đang đứng ở đích đến với nụ cười rạng rỡ.

Rùa đã giành chiến thắng trong cuộc thi. Tất cả muôn thú đều chúc mừng nó.

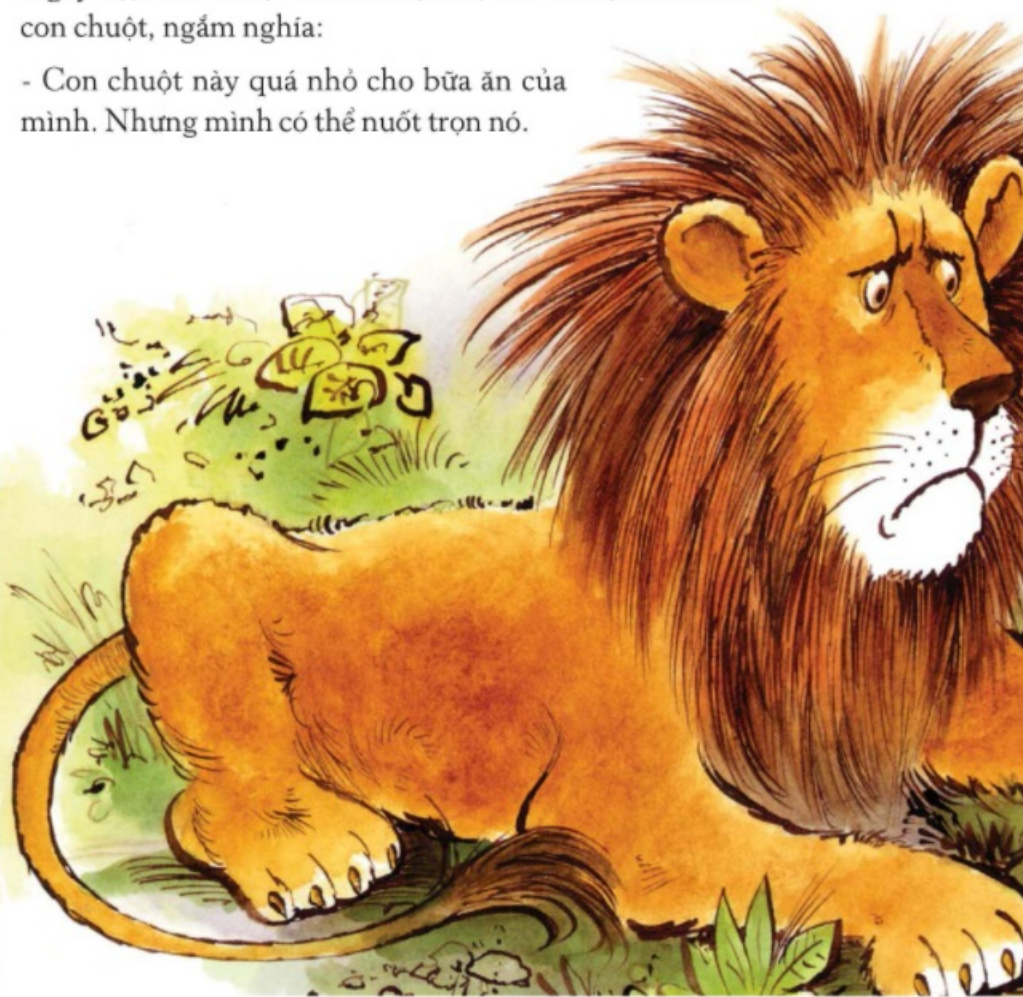
- Minh hy vọng cậu đã học được bài học. - Rùa nói với thỏ. – Chậm rãi nhưng kiên nhẫn thì nhất định sẽ thành công.

SƯ TỬ VÀ CHUỘT

Ngày nọ, sư tử đi dạo và bắt được một con chuột. Nó nhìn con chuột, ngấm ngấm:

- Con chuột này quá nhỏ cho bữa ăn của mình. Nhưng mình có thể nuốt trọn nó.

- Xin ngài hãy tha cho tôi! - Chuột van nài. - Nhất định một ngày nào đó, tôi sẽ giúp lại ngài.

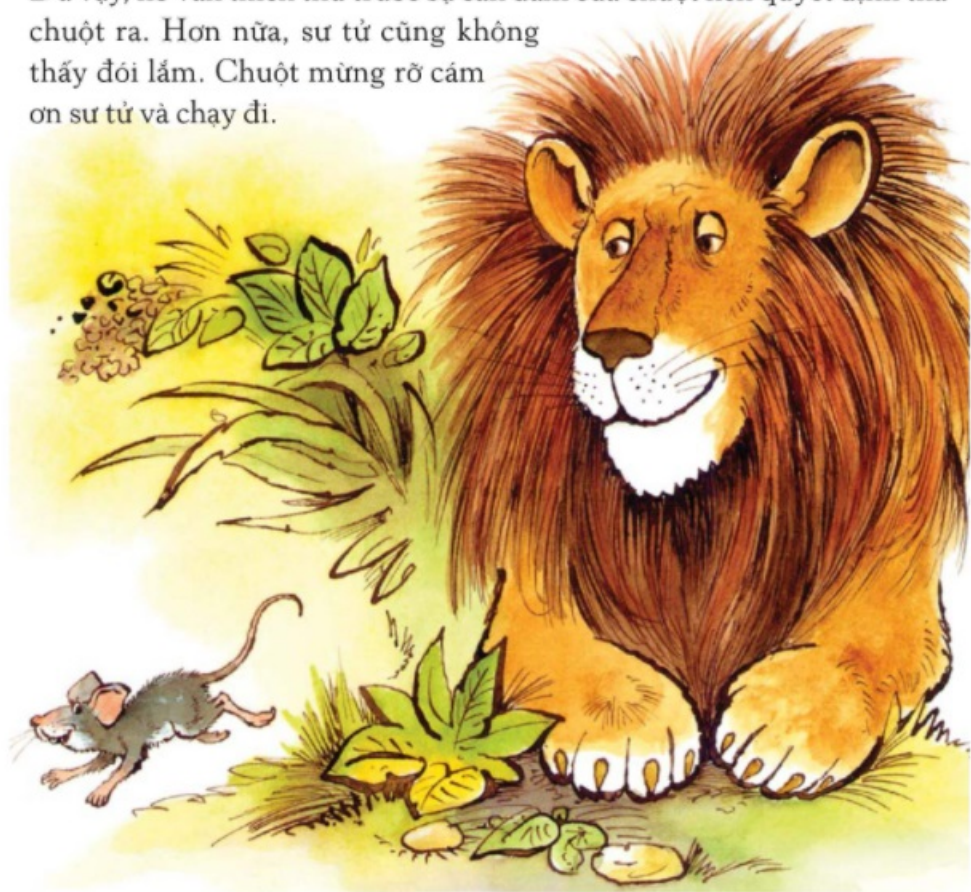
Thật là nực cười, làm sao một con chuột nhỏ bé lại có thể giúp đỡ một con sư tử to lớn mạnh mẽ chứ? Thật khôi hài làm sao!

Sư tử cười, đáp:

- Làm sao một chú chuột nhắt như chú mày lại có thể giúp ta chứ?

Dù vậy, nó vẫn thích thú trước sự can đảm của chuột nên quyết định thả chuột ra. Hơn nữa, sư tử cũng không thấy đói lắm. Chuột mừng rỡ cảm ơn sư tử và chạy đi.

Chẳng lâu sau, sư tử đi săn trong rừng và bị mắc kẹt trong một tấm lưới lớn. Nó không biết rằng con người cũng đang đi săn và đã đặt bẫy nó. Nó giận dữ gầm lên. Thật là một tiếng gầm đáng sợ! Tất cả muôn thú trong rừng đều bỏ chạy khi nghe thấy tiếng gầm của sư tử, chỉ trừ một con vật.

Chuột nghe tiếng gầm của sư tử và biết rằng sư tử đang gặp nạn.
Nó nhớ tới lời hứa của mình lúc trước bèn chạy tới giúp.

Đến nơi, chuột trông thấy sư tử đang bị mắc kẹt trong tấm lưới chắc chắn. Thế là chuột nhanh chóng dùng hàm răng nhỏ sắc bén của mình gặm tấm lưới. Đó là một việc khó nhọc và tốn nhiều thời gian nhưng chuột vẫn kiên trì gặm. Cuối cùng, nó tạo được một lỗ hổng to trong lưới.

Sư tử chui ra khỏi chiếc lưới và được tự do.

Nó mỉm cười cảm ơn chuột.

Chuột mỉm cười lại với sư tử.

Bạn thấy đấy, một con chuột nhỏ vẫn có thể giúp sư tử đấy chứ!

Thế là kể từ ngày ấy, chuột và sư tử trở thành đôi bạn thân.